

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΚΑΛΛΕΡΓΗΣ κατά ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 37349/07)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

2 Απριλίου 2009

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

Στην υπόθεση Καλλέργης κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε τμήμα αποτελούμενο από τους:

Nina Vajić, *πρόεδρος,*

Χρήστο Ροζάκη,

Anatoly Kovler,

Khanlar Hajiyev,

Dean Spielmann,

Giorgio Malinverni,

Γεώργιο Νικολάου, *δικαστές*,
και τον Søren Nielsen, *γραμματέα τμήματος*.

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 12 Μαρτίου 2009,

Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία
αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 37349/07) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας από έναν υπήκοο του Κράτους αυτού, τον κύριο Γεώργιο Καλλέργη («ο προσφεύγων»), ο οποίος προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 24 Ιουλίου 2007 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τον κύριο Σ. Βασαλάκη, δικηγόρο του συλλόγου Ηρακλείου (Κρήτη). Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κυρία Ο. Πατσοπούλου, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κυρία Σ. Αλεξανδρίδου, δικαστική αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Ο προσφεύγων παραπονείται, υπό το πρίσμα του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης, για παραβίαση του δικαιώματός του πρόσβασης σε δικαστήριο.

4. Στις 28 Μαρτίου 2008, η πρόεδρος του πρώτου τμήματος αποφάσισε να κοινοποιήσει την προσφυγή στην Κυβέρνηση. Όπως επιτρέπει το άρθρο 29 § 3 της Σύμβασης, αποφάσισε επιπλέον να αποφανθεί το τμήμα συγχρόνως επί του παραδεκτού και επί της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

I. ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

5. Ο προσφεύγων έχει γεννηθεί το 1975 και κατοικεί στο Ρέθυμνο (Κρήτη).

6. Στις 21 Ιουνίου 2004, το Μονομελές Πλημμελειοδικείο Ρεθύμνου δίκασε τον προσφεύγοντα σε πρώτο βαθμό για καταστροφή αρχαίων που

βρίσκονταν στο οικόπεδό του (απόφαση αριθ. 2837/2004). Η απόφαση αυτή, που δεν περιέχεται στο φάκελο, αποτέλεσε αντικείμενο έφεσης.

7. Στις 30 Μαρτίου 2006, το Τριμελές Πλημμελειοδικείο Ρεθύμνου, συνεδριάζοντας ως δευτεροβάθμιο δικαστήριο, καταδίκασε τον προσφεύγοντα, ο οποίος εκπροσωπείτο από δικηγόρο, σε ποινή κάθειρξης τριών ετών με αναστολή και σε πρόστιμο 15.000 ευρώ για καταστροφή αρχαίων (απόφαση αριθ. 557/2006).

8. Στις 5 Ιουνίου 2006, ο προσφεύγων κατέθεσε αίτηση αναίρεσης ενώπιον της γραμματείας του Πλημμελειοδικείου Ρεθύμνου. Αμφισβήτησε την αιτιολογία της προσβληθείσας απόφασης και διόρισε πληρεξούσιο δικηγόρο για να τον εκπροσωπήσει ενώπιον του ανώτατου δικαστηρίου. Η γραμματέας του δικαστηρίου σημείωσε επί της πρώτης σελίδας της αίτησης τη φράση «Πρωτοδικείο Ρεθύμνου, Τριμελές Πλημμελειοδικείο Ρεθύμνου» ακολουθούμενη από τον αριθμό καταχώρισης της αίτησης «αριθ. 3/2006» και τοποθέτησε τη σφραγίδα του δικαστηρίου επί του χαρτοσήμου του. Υπέγραψε ομοίως την τελευταία σελίδα του δικογράφου και κατέγραψε την κατάθεση της αίτησης στο βιβλίο αναιρέσεων που τηρεί η γραμματεία του δικαστηρίου.

9. Στις 3 Μαΐου 2007, ο Άρειος Πάγος κήρυξε την αίτηση απαράδεκτη για το λόγο ότι, σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο, έπρεπε να είχε συνταχθεί έκθεση από τη γραμματέα του Πλημμελειοδικείου και ότι, εν προκειμένω, η διατύπωση αυτή δεν είχε τηρηθεί. Πράγματι, ο Άρειος Πάγος σημείωσε ότι η εν λόγω αίτηση αναίρεσης δεν είχε ασκηθεί με δήλωση ενώπιον της γραμματέως ακολουθούμενη από τη σύνταξη σχετικής έκθεσης, αλλά μέσω αυτοτελούς δικογράφου, το οποίο υπογράφηκε από τον προσφεύγοντα και φέρεται ότι παραδόθηκε στη γραμματέα Δ.Κ. Ωστόσο, σύμφωνα με το ανώτατο δικαστήριο, ούτε η αρίθμηση του δικογράφου και η τοποθέτηση σφραγίδας επί του χαρτοσήμου, ούτε η υπογραφή της Δ.Κ. υπό την ένδειξη «η Γραμματέας» μπορούν να προσδώσουν στο εν λόγω έγγραφο τη μορφή έκθεσης (απόφαση αριθ. 955/2007).

II. ΤΟ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

10. Σύμφωνα με το άρθρο 474 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, η άσκηση αναίρεσης γίνεται με δήλωση ενώπιον δημόσιας αρχής, όπως ο γραμματέας του δικαστηρίου που εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση. Συντάσσεται έκθεση, η οποία πρέπει να υπογράφεται από εκείνον που υποβάλλει τη δήλωση ή τον αντιπρόσωπό του (άρθρο 465 § 1) και από τη δημόσια αρχή που την παραλαμβάνει.

11. Σύμφωνα με το άρθρο 148 του ίδιου Κώδικα, έκθεση ονομάζεται το έγγραφο που συντάσσει δημόσιος υπάλληλος για να βεβαιώσει πράξεις που έκανε ο ίδιος κατά την άσκηση των καθηκόντων του στη ποινική διαδικασία ή δηλώσεις τρίτων προσώπων προς αυτόν.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

12. Ο προσφεύγων παραπονείται ότι η απόφαση του Αρείου Πάγου που κήρυξε απαράδεκτη την αίτησή του ισοδυναμεί με άρνηση πρόσβασης σε δικαστήριο. Επικαλείται ως προς τούτο το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δικαίως (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό δικαστηρίου (...) το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

A. Επί του παραδεκτού

13. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η προσφυγή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Σημειώνει επιπλέον ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου.

B. Επί της ουσίας

1. Θέσεις των διαδίκων

14. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι κηρύσσοντας απαράδεκτη την προσφυγή του, ο Άρειος Πάγος επέδειξε υπερβολική τυπολατρεία. Υποστηρίζει ότι το ένδικο μέσο του ασκήθηκε σύμφωνα με το νόμο και ότι το σφάλμα που διέπραξε η γραμματέας δε θα έπρεπε να καταλογιστεί σε εκείνον.

15. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων δε στερήθηκε το δικαίωμά του πρόσβασης στον Άρειο Πάγο. Μεριμνώντας για μία δίκαιη απονομή της δικαιοσύνης, θα πρέπει να γίνεται δεκτή η ύπαρξη διατυπώσεων για την έγκυρη προσφυγή ενώπιον ενός εθνικού δικαστηρίου. Οι διατυπώσεις αυτές, οι οποίες είναι συγκεκριμένες και μπορούν εύκολα να τηρούνται, δεν αποσκοπούν στον περιορισμό αλλά στην οργάνωση της πρόσβασης στο ανώτατο δικαστήριο. Ο προσφεύγων, εκπροσωπούμενος από δικηγόρο, έπρεπε να γνωρίζει τις υποχρεώσεις του ως προς την άσκηση ενδίκου μέσου. Ως εκ τούτου, η απόρριψη της αίτησης από τον Άρειο Πάγο αποτελούσε προβλεπόμενη συνέπεια του σφάλματος που διαπράχθηκε κατά την κατάθεσή της.

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου

α) Γενικές αρχές

16. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει την πάγια νομολογία του σύμφωνα με την οποία δεν έχει ως αποστολή του να υποκαθιστά τα εθνικά δικαστήρια. Η ευθύνη της ερμηνείας της εθνικής νομοθεσίας ανήκει καταρχήν στις εθνικές αρχές και ειδικότερα στα δικαστήρια (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Garcia Manibardo*, αριθ. 38695/97, § 36, CEDH 2000-II). Εξάλλου, το «δικαίωμα σε δικαστήριο», του οποίου το δικαίωμα πρόσβασης συνιστά μία ιδιαίτερη πλευρά, δεν είναι απόλυτο και προσφέρεται σε περιορισμούς, οι οποίοι γίνονται σιωπηρά δεκτοί, ειδικότερα ως προς τους όρους του παραδεκτού μιας προσφυγής, διότι απαιτεί από την ίδια την φύση του μία ρύθμιση από το Κράτος, το οποίο απολαμβάνει ως προς τούτο μιας συγκεκριμένης διακριτικής ευχέρειας. Εν τούτοις, οι περιορισμοί αυτοί δεν θα μπορούσαν να περιορίσουν την ανοικτή πρόσβαση ενός διοικούμενου κατά τρόπο ή σε βαθμό ώστε το δικαίωμά του σε δικαστήριο να θιγεί στην ίδια την ουσία του. Τέλος, δεν συμβιβάζονται με το άρθρο 6 § 1, παρά

μόνον αν τείνουν προς θεμιτό σκοπό και αν υφίσταται εύλογη σχέση αναλογικότητας μεταξύ των χρησιμοποιούμενων μέσων και του διωκόμενου σκοπού (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Edificaciones March Gallego S.A. κατά Ισπανίας*, 19 Φεβρουαρίου 1998, § 34, *Recueil des arrêts et decisions* 1998-I). Πράγματι, το δικαίωμα πρόσβασης σε δικαστήριο θίγεται όταν η ρύθμισή του παύει να εξυπηρετεί τους σκοπούς της ασφαλείας του δικαίου και της ορθής απονομής της δικαιοσύνης και αποτελεί ένα είδος φραγμού που εμποδίζει την επί της ουσίας εξέταση της υπόθεσης του διοικούμενου από το αρμόδιο δικαστήριο.

17. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει επιπλέον ότι το άρθρο 6 της Σύμβασης δεν υποχρεώνει τα συμβαλλόμενα Κράτη να θεσπίσουν εφετεία ή ακυρωτικά δικαστήρια. Εν τούτοις, ένα Κράτος που διαθέτει τέτοια δικαστήρια υποχρεούται να μεριμνά ώστε οι διοικούμενοι να απολαμβάνουν των θεμελιωδών εγγυήσεων του άρθρου 6 (βλέπε, ειδικότερα, *Delcourt κατά Βελγίου*, 17 Ιανουαρίου 1970, §§ 25-26, série A no. 11). Επιπλέον, η συμβατότητα των περιορισμών που προβλέπονται από το εθνικό δίκαιο προς το δικαίωμα πρόσβασης σε δικαστήριο, το οποίο αναγνωρίζεται από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, εξαρτάται από τις ιδιαιτερότητες της επίδικης διαδικασίας και πρέπει να λαμβάνεται υπόψη το σύνολο της δίκης που διεξήχθη μέσα στην εθνική έννομη τάξη (*Khalfaoui κατά Γαλλίας*, αριθ. 34791/97, CEDH 1999-IX, *Mohr κατά Λουξεμβούργου* (dec.), αριθ. 29236/95, 20 Απριλίου 1999).

18. Έως σήμερα, το Δικαστήριο έχει κρίνει πολλές φορές ότι η εφαρμογή εκ μέρους των εθνικών δικαστηρίων συγκεκριμένου τύπου που πρέπει να τηρείται για την άσκηση μιας προσφυγής μπορεί να παραβιάσει το δικαίωμα πρόσβασης σε δικαστήριο. Το ίδιο ισχύει όταν η υπερβολικά τυπολατρική ερμηνεία της συνήθους νομιμότητας εκ μέρους ενός δικαστηρίου εμποδίζει, τοις πράγμασιν, την επί της ουσίας εξέταση μιας προσφυγής ασκηθείσας από τον ενδιαφερόμενο (*Běleš κατά Δημοκρατίας της Τσεχίας*, αριθ. 47273/99, § 69, CEDH 2002-IX, *Zvolský και Zvolská κατά Δημοκρατίας της Τσεχίας*, αριθ. 46129/99, § 55, CEDH 2002-IX).

β) Εφαρμογή των προαναφερόμενων κριτηρίων στην προκειμένη περίπτωση

19. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι ο προσφεύγων είχε πρόσβαση στον Άρειο Πάγο, αλλά μόνο για να ακούσει ότι η αίτησή του κηρύσσεται απαράδεκτη για τον λόγο ειδικότερα ότι αυτή δεν είχε ασκηθεί με δήλωση ενώπιον της γραμματέως του Πλημμελειοδικείου συνοδευόμενης από την σύνταξη έκθεσης, αλλά μέσω αυτοτελούς δικογράφου. Ωστόσο, το γεγονός καθεαυτό ότι μπόρεσε να προσφύγει ενώπιον δικαστηρίου δεν ικανοποιεί απαραίτητως τις επιταγές του άρθρου 6 § 1: θα έπρεπε επιπλέον να διαπιστωθεί ότι ο βαθμός πρόσβασης που πρόσφερε η εθνική νομοθεσία αρκούσε για να εξασφαλίσει στον ενδιαφερόμενο το «δικαίωμα σε δικαστήριο», λαμβανομένης υπόψη της αρχής της υπεροχής του δικαίου σε μία δημοκρατική κοινωνία (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Σωτήρης και Νίκος Κούτρας ATTEE κατά Ελλάδας*, αριθ. 39442/98, §19, CEDH 2000-XII).

20. Το Δικαστήριο κρίνει ότι, καθώς το εθνικό δίκαιο προβλέπει ότι ο δημόσιος υπάλληλος που παραλαμβάνει την αίτηση αναίρεσης πρέπει να συντάξει μία έκθεση, η τήρηση αυτής της διατύπωσης αποτελεί κατά κύριο λόγο ευθύνη του εν λόγω ατόμου, εν προκειμένω της γραμματέως του Πλημμελειοδικείου. Αν και δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι οι ενδιαφερόμενοι οφείλουν να επιδεικνύουν επιμέλεια όταν ασκούν τα εθνικά ένδικα μέσα, κατά την άποψη του Δικαστηρίου, το καθήκον αυτό δεν καθιερώνει ωστόσο την υποχρέωση για τους διαδίκους σε μία δίκη να ελέγχουν αν η δημόσια αρχή που παραλαμβάνει την αίτησή τους έχει εκτελέσει ορθά όλες τις διατυπώσεις που είναι συνυφασμένες με τα καθήκοντά της (βλέπε, *mutatis mutandis*, *Μπουλουγούρας κατά Ελλάδας*, αριθ. 66294/01, § 26, 27 Μαΐου 2004).

21. Επιπλέον, το Δικαστήριο εκτιμά ότι εν προκειμένω, δύσκολα μπορεί να υποστηριχθεί η αναλογικότητα του επιβληθέντος περιορισμού σε σχέση με τις απαιτήσεις της νομικής ασφάλειας και της ορθής απονομής της δικαιοσύνης, στο μέτρο που το επίδικο δικόγραφο είχε λάβει ημερομηνία, είχε υπογραφεί από τον προσφεύγοντα και τη γραμματέα του Πλημμελειοδικείου, είχε αριθμηθεί και είχε τοποθετηθεί σφραγίδα του δικαστηρίου επί του χαρτοσήμου. Επιπλέον, η κατάθεση της αίτησης εγγράφηκε στο βιβλίο αναιρέσεων της γραμματείας του δικαστηρίου. Δεδομένου του αριθμού των διατυπώσεων που τηρήθηκαν, οι οποίες

επέτρεπαν τον σαφή προσδιορισμό της αίτησης και ιδίως την απομάκρυνση κάθε πιθανότητας παραποίησης, το Δικαστήριο δε διακρίνει κανένα λόγο που να αιτιολογεί την άρνηση του Αρείου Πάγου να εξετάσει επί της ουσίας την εν λόγω αίτηση αναίρεσης. Με την εξαίρεση μίας γενικής αναφοράς στην αναγκαιότητα συμμόρφωσης προς τις ισχύουσες διαδικαστικές διατυπώσεις σχετικά με την προσφυγή ενώπιον του ανώτατου δικαστηρίου, οι παρατηρήσεις της Κυβέρνησης δεν περιέχουν κανένα άλλο στοιχείο που να επιτρέπει την κατανόηση αυτής της άρνησης υπό τις συνθήκες της υπόθεσης.

22. Τα προαναφερόμενα στοιχεία είναι επαρκή προκειμένου το Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι ο Άρειος Πάγος επέδειξε εν προκειμένω υπερβολική τυπολατρία, η οποία είχε ως συνέπεια την απόρριψη ως απαράδεκτης της αίτησης αναίρεσης που άσκησε ο προσφεύγων, εμποδίζοντάς τον ως εκ τούτου, τοις πράγμασιν, να αξιοποιήσει το ένδικο αυτό μέσο που του προσέφερε το εθνικό δίκαιο (βλέπε, *mutatis mutandis*, Λούλη κατά Ελλάδας, αριθ. 43374/06, § 25, 31 Ιουλίου 2008).

23. Συνεπώς, το Δικαστήριο διαπιστώνει την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης ως προς το δικαίωμα του προσφεύγοντος πρόσβασης σε δικαστήριο.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

24. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

25. Στο έντυπο της προσφυγής, ο προσφεύγων ζητούσε διάφορα ποσά για ζημία και έξοδα και δικαστική δαπάνη. Εν τούτοις, στις παρατηρήσεις του σε απάντηση σε εκείνες της Κυβέρνησης, δεν προέβαλε κανένα αίτημα δίκαιης ικανοποίησης, αν και, στις επιστολές που εστάλησαν

στον δικηγόρο του την 1^η Απριλίου και στις 21 Ιουλίου 1998, του επιστήθηκε η προσοχή στο άρθρο 60 του κανονισμού του Δικαστηρίου που ορίζει ότι οποιοδήποτε αίτημα δίκαιης ικανοποίησης στη βάση του άρθρου 41 της Σύμβασης πρέπει να διατυπώνεται εντός της προθεσμίας που τάσσεται για τις παρατηρήσεις επί της ουσίας. Ελλείψει απάντησης μέσα στην προθεσμία που τάχθηκε στην επιστολή της 21 Ιουλίου 1998, το Δικαστήριο εκτιμά ότι δεν συντρέχει λόγος επιδίκασης ποσού στην βάση του άρθρου 41 της Σύμβασης (βλέπε, *mutatis mutandis*, *Willekens κατά Βελγίου*, no. 50859/99, § 27, 24 Απριλίου 2003 – *Κωνσταντόπουλος ΑΕ και λοιποί κατά Ελλάδα*, no. 58634/00, § 35, 10 Ιουλίου 2003 – *Interoliva ABEE κατά Ελλάδα*, no. 58642/00, § 35, 10 Ιουλίου 2003 – *Λιτοσελίτης κατά Ελλάδα*, no. 62771/00, § 34, 5 Φεβρουαρίου 2004, *Jarnevic & Profit κατά Ελλάδα*, no. 28338/02, § 40, 7 Απριλίου 2005, *Ουζούνoglou κατά Ελλάδα*, no. 32730/03, § 45, 24 Νοεμβρίου 2005).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. Κηρύσσει την προσφυγή παραδεκτή.
2. Αποφαίνεται ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.
3. Απορρίπτει το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 2 Απριλίου 2009 κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)
Søren Nielsen
Γραμματέας

(υπογραφή)
Nina Vajić
Πρόεδρος